GENEVIEVE COGMAN

Ztracená zápletka

ZTRACENÁ ZÁPLETKA

GENEVIEVE COGMAN

Neviditelná knihovna
Kniha čtvrtá

KNIHY OMEGA

Copyright © Genevieve Cogman 2016
First published in 2016 by Pan Books,
An imprint of Pan Macmillan, a division
of Macmillan Publishers International Limited

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Kateřina Heřmanová, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-327-5 (pdf)

ZTRACENÁ ZÁPLETKA

GENEVIEVE COGMAN

Neviditelná knihovna

Kniha čtvrtá

Přeložila: Kateřina Heřmanová

PODĚKOVÁNÍ

Během pracovní porady občas nastane chvíle, kdy někdo udělá vtípek ve smyslu: „Asi si říkáte, proč jsem vás sem dnes svolal…“

Tento román je tu jen díky tomu – a jen díky tomu je dobrý, pokud je dobrý – že se mu dostala spousta podpory od různých lidí. Od mé agentky Lucienne Diverové a mých editorek Belly Paganové a Rebeccy Brewerové, které odvádějí úžasnou práci a také jsou to fantastičtí lidé. Moc vám děkuji.

Děkuji i svým beta čtenářům: Beth, Jeanne, Phyllis, Anne, April, Unni, Petronii, Caroline, Iolanthe a všem ostatním. Děkuji svým přátelům z práce, kteří mi byli oporou a snášeli mě, když jsem si mumlala o dracích a prohibici a dalších neklinických tématech. Děkuji Charliemu a Stuartovi a Walterovi a Jeanne za rady a pomoc ohledně věcí, jako jsou rychlost dopravy, mechanika výtahů a toho, co se stane, když zapálíte velké množství alkoholu, a také za DVD Wo Xin Chang Dan. Děkuji svým online přátelům a čtenářům, kteří mě povzbuzovali, abych pokračovala.

Děkuji své rodině za všechnu jejich podporu. Někdy v budoucnu snad dokážu nevyšilovat, pokud ohnete hřbet

knihy, kterou si ode mě půjčíte. (Ten den ale jen tak nenastane.)

Mé díky směřuje také k autorům, které jsem četla, když jsem dělala rešerše pro tuto knihu. Pokud jsou jakékoli detaily špatně, je to jen moje chyba.

Děkuji také Damonu Runyonovi, a to víc než jen trošku. Protože běh nezávisí na snaze hbitých ani boj na bohatýrech, ale nejlépe se na ně sází.

Pokud se do toho nezapletou Knihovníci.

PROLOG

Pro: Kostěj, starší Knihovník
Od: Catherine, starší Knihovnice

Kostěji,

máme problém. Ano, vím, že problémy máme pořád, ale tento konkrétně by mohl zhatit mírovou konferenci dříve, než se obě strany vůbec formálně dohodnou na setkání.

Právě se ke mně donesla zpráva (bylo to „zdvořilé sdělení", ale dalo se číst mezi řádky), že ministr Zhao je mrtev. Byl jedním z dračích kandidátů na chystaný pařížský summit. Nemohu uvěřit, že to načasování je jen náhoda. A ne, nemám informace, jak se to stalo. „Je to pro nás tragická ztráta" a tak dále. Nicméně je to pro ně významný problém.

Královna Jižních zemí bude muset vyslat jiného zástupce draků. A musí někde vyštrachat někoho, kdo na jejím vlastním dvoře nahradí ministra Zhaa. Měl mimořádně vysoké postavení. Potrvá to přinejmenším několik týdnů, než bude znám vítězný kandidát. Ale buďme upřímní – u draků na tak významné pozici je to nemístně uspěchané.

Fae se zatím o nic nepokoušejí, ale půjdou po té věci jako žralok po steaku, pokud ve vodě ucítí krev. Jsou ochotni využít jakékoli slabosti na straně draků. Bude nejlepší, když se od celé té záležitosti budeme držet pěkně daleko. Musíme se soustředit na naši část dohody a rozhodně je potřeba udržet neutralitu. Pokud kterákoli ze stran dojde k závěru, že jsme zaujatí nebo že hrajeme na obě strany, abychom si udrželi výhodu, pak celý plán vyletí komínem. A nemusím ti říkat, co by se mohlo stát Knihovníkům v terénu. Krom toho máme málo lidí. Potřebujeme náborový program (jak jsem již v minulosti opakovaně zmiňovala) a potřebujeme ho hned. Alberichovy činy během nedávné krize vše jen zhoršily. Ten problém tu však už byl.

Doufejme, že se do těch současných zmatků nezamotá nikdo z našich lidí, protože pak by celá politická situace mohla začít být nebezpečná. Jako vždy je naší povinností zabránit fae a drakům v tom, aby z pouhé roztržky udělali válku, která by mohla zničit celé světy. Pokusme se udržet rovnováhu, jak jen bude v našich silách.

Catherine, Knihovnice

PS – Ukáže mi někdo, prosím, jak v tomhle programu vypnout automatické podpisy? Všichni víte, kdo jsem.

PPS – Kostěji, stále ještě máš půjčený výtisk Knihy Mordredovy od T.H. Whitea. Mohl bys jej laskavě dočíst a vrátit ho zpět do oběhu? My ostatní bychom se na něj také rádi podívali.

KAPITOLA JEDNA

„Drahoušku," popotáhla žena sedící vedle Irene, „pokud jste si ještě nikdy neřezala žíly, tak nechte pana Harpera, ať to udělá za vás. Má s nervózními dívkami, jako jste vy, mnoho zkušeností."

Irene se zadívala na skalpel na talířku vedle svého šálku s čajem. Pokoušela se přijít na to, jak z té situace ven – vyjma možnosti, že by utekla z domu a zabouchla za sebou dveře. Při svém lovu knih navštívila již několik alternativních světů. Dokázala se vyrovnat s různými zvyky a znala všemožné podoby zdvořilostí. Ale nechtěla sama sebe naservírovat jako specialitu dne. „Nikdo mi vlastně neřekl, že se budou účastnit i upíři," podotkla mírně. „Toto jsem neočekávala."

„Pchá!" frkla další z postarších žen.

Irene byla nejmladší osobou v přecpané místnosti, uvězněná v ohrádce židlí a stolečků hustě pokrytých ornamenty. Tlusté závěsy byly pečlivě zatažené, aby skryly venkovní noc. Čaj byl studený. Koláčky okoralé. Atmosféra neproniknutelně hustá a těžká a Irene měla podezření, že nebýt vůně dříví hořícího v krbu, páchlo by to tam ještě hůř.

„Nerada bych působila neurvale, ale když jsem byla mladá, děvčata věděla, co je jejich povinností! Pokud tato

slečna… slečna…“ Odmlčela se a pokoušela se vzpomenout, jak se Irene jmenuje.

„Slečna Wintersová,“ napověděl pan Harper. Měl prošedivělé vlasy s výraznými kouty, oči černé jako uhlí a posazené hluboko za přivřenými víčky. Na židli se hrbil a předkláněl jako sup vyhlížející kořist. A kdykoli promluvil, odhalil špičáky. Jediným světlým bodem večera byl zatím fakt, že neseděl vedle Irene. Byl to zjevně jeden z nižších upírů patřících k domácnosti. Ti mocnější toho večera ještě nevstali. Aspoň něco. „Je tak milé, že je na našem malém soaré přítomna trocha té mladé krve.“

Kdyby Irene věděla, že to bude soirée, a navíc budou přítomní upíři, pochopitelně by nepřišla. Což byl pravděpodobně důvod, proč jí to zamlčeli. Myslela, že půjde jen o prostou výměnu knih. Veškerá vyjednávání šla hladce a ona se těšila, jak do sbírky Knihovny získá další knihu – bez násilí, dramat nebo ječení a pobíhání chodbami. Zjevně se spletla.

„Neměla jsem ani to nejmenší tušení, že přijdu do styku s tak důležitými lidmi, když jsem přišla na návštěvu,“ zakmitala řasami a pokoušela se co nejlépe předstírat nevinnost. „Pouze jsem chtěla vyměnit ty knihy, jak jsme se dohodly…“

„Ty knihy, ano. O nichž jsme jednaly.“ Bylo to poprvé, co žena na druhém konci místnosti promluvila. Šum hovorů při zvuku jejího hlasu utichl. Dotkla se rudé kožené vazby knihy, která jí ležela v klíně. Bledé prsty měla tenké a vrásčité a světlo ohně jim dodávalo zdání barvy. „Jsem toho názoru, že bychom si o tom měly promluvit v soukromí. Pokud nás všichni na okamžik omluvíte?“ Neobtěžovala se čekat na možný nesouhlas. „Slečno Wintersová. Projděme se spolu.“

Irene odložila šálek s podšálkem – a skalpelem – a za šustotu sukní vstala a zvedla svůj kufřík. Když dostala pozvánku, oblékla se slušně a decentně. Měla na sobě kabátek v barvě holubí šedi a sukni s tmavě zeleným zdobením. Za daných okolností si přála, aby svůj oděv doplnila o česnek, stříbro a běžecké boty. „S potěšením," zamumlala a následovala ženu ven z místnosti.

Po celé délce chodby stejně jako na schodišti hořely staromódní plynové lampy namísto těch novějších éterových. Z pozlacených zdobených rámů zíraly temné portréty. Irene na mnoha z nich viděla nos a obočí, které byly pro rodinu typické a které zdědila i povýšenecká tvář ženy před ní.

Skutečně si přála, aby sem byla nechodila. Poprvé chtěla knihu *vyměnit* místo toho, aby ji ukradla. Za svou dobrotu se nedočkala odměny. Právě naopak.

Paní Walkerová – zbytek domácnosti ji označoval jako lady Walkerovou, ačkoli Irene nenašla ani náznak žádného titulu, když si o rodině zjišťovala informace – se zastavila před mimořádně dramatickým obrazem. Otočila se a zadívala se na Irene. Pravé oko jí zakrývala páska, ale to levé bylo uvážlivé, zamyšlené, hodnotící. Irene měla raději, když ji podceňovali a ignorovali, takže tohle se jí nijak nelíbilo.

„Jste nechvalně proslulá, Irene Wintersová," prohlásila. „Jak příhodné, že jste přišla za mnou, já teď nemusím chodit za vámi."

„Vskutku." Irene se rozhodla ukončit hru. Zdálo se, že si vybudovala jistou pověst, takže může veškeré plány, které by zahrnovaly předstírání, vyhodit oknem. Což by momentálně nejraději udělala i se sebou. „Mohu se zeptat, jaké jsou vaše zdroje?"

„Rodinné konexe." Paní Walkerová pokrčila rameny. Gagátové ornamenty na jejích šatech se ve světle plynové

lampy zachvěly a roztančily. „To proto, že raději trávím čas zde namísto toho, abych utíkala k frivolnostem v londýnských doupatech neřesti… ale to odbíhám. Ujišťuji vás, slečno Wintersová, vím víc, než si možná myslíte."

„Ach tak?" opáčila Irene tím smířlivým tónem, který si už v životě měla šanci nacvičit. *Pověz mi víc*, naznačoval. *Jsi tak chytrá*.

„Dobře." Paní Walkerová se tvářila vyloženě souhlasně. „Přesně to bych na vašem místě řekla já."

Zatraceně, pomyslela si Irene. „Možná bychom mohly přeskočit úvody a přejít rovnou k věci," navrhla.

Paní Walkerová přikývla. „Velmi dobře. Tady ji máte. Vím, že jste součástí mocenských tahanic jedné z ostatních rodin. Chci vědět, co se děje. Chci vědět, pro koho pracujete. A pokud chcete tento dům opustit živá, tak mi to povíte."

Irene zamrkala. Byla připravená na nejrůznější možnosti na škále od *vím, že pracujete pro tajnou interdimenzionální Knihovnu* po *mám důkazy o vašich kriminálních činech a hodlám vás vydírat*, ale tohle nečekala. „Božíčku," vydechla. „Přišlo to tak náhle."

„Vaše krycí historka byla vcelku působivá," připustila paní Walkerová. „Tvrdit, že jste překladatelka na volné noze a sběratelka knih, a navrhnout výměnu. Výtisk Marloweovy ztracené hry *Masakr v Paříži* výměnou za naši kopii *Masky* od Johna Webstera. Obě bychom z toho obchodu měly prospěch. A znělo to dost věrohodně, aby to mohla být pravda. Ale tak lákavá nabídka vypadá jako pohádka, nebo ne, slečno Wintersová? A všichni víme, že pohádky nejsou skutečné."

„Bývají skutečnější, než byste si myslela," odtušila Irene. Ve vysoce chaotickém alternativním světě jako tento měla

vypravěčská klišé nešťastný zvyk stávat se realitou. Příběh, kdy *hrdinka skončí uvězněna v domě plném upírů*, míval naneštěstí jen zřídkakdy šťastný konec. Aspoň pro hrdinku. „Upřímně, nechápu, proč myslíte, že jsem… é, co že si myslíte, že jsem?"

„Špeh," prohlásila paní Walkerová.

„Špeh?" vydechla mírně zhrozeně Irene. Co přesně paní Walkerová *věděla*? Irene byla agentkou Knihovny a její prací a povinností bylo získávat beletristická díla z alternativních světů. Když je do své mezidimenzionální Knihovny přinesla, utvořilo se mezi těmito místy spojení. A tak Knihovna v celé řadě světů napomáhala udržet rovnováhu mezi necitelným řádem a bezohledným chaosem. Bylo to vznešené poslání a celoživotní závazek, a navíc díky tomu mohla používat speciální Jazyk Knihovny a rozkazovat realitě. Také to často zahrnovalo krádeže knih a útěky. Takže technicky vzato ano, „špeh" nebylo zcela nepřesné označení. Ale zdálo se, že její krytí snad prozatím drží.

Ačkoli šance, že získá Websterovu *Masku*, se zdála s každou vteřinou menší.

„Ano, špeh. Pletichaříte s jednou z ostatních rodin," rozvedla to paní Walkerová. Světlo plynové lampy se zatřepetalo, takže ještě víc připomínala stěží zachovalou mrtvolu. Byla tak hubená, že ve svých těžkých černých šatech vypadala jako loutka z představení Punche a Judy, které končilo zombie apokalypsou. „Neposlouchala jste? Osobně vás podezírám, že pracujete pro rodinu Valeových v Leedsu. V Londýně vás viděli, jak se máte k Peregrinu Valeovi. Předpokládá se, že se rodině odcizil, ale to by mohla být jen krycí báchorka. Nebo bych se možná měla důkladněji podívat na zoubek rodině Readových v Rotherhamu. Už nějakou dobu o nich přemýšlím. Moc by je

potěšilo, kdyby se jim povedlo pod mou střechu nasadit špeha."

Irene v podstatě věděla, že se na severu Anglie vyskytuje řada upírů. Vampyrismus nebyl v této Velké Británii nelegální, ačkoli zabití člověka tím, že mu vysajete krev, se stále klasifikovalo jako vražda. Dokonce si byla vědoma i toho, že dům, do něhož jde na návštěvu, několik upírů obývá. Ale nečekala tak spletité hnízdo intrikánů nebo síť znesvářených rodin.

„Paní Walkerová," řekla nakonec, „hluboce se mýlíte. Nejsem žádný špeh nebo tajná agentka ani poskok vašich nepřátel. Neangažuji se v záležitostech vaší rodiny. Přijela jsem jen proto, abych uskutečnila onu výměnu." Ukázala na svůj kufřík. „A já tady svou část dohody mám."

„Marníte čas," mávla rukou paní Walkerová. „Toho Webstera tu beztak nemáme."

„V tom případě mohu rovnou odejít," řekla chladně Irene. V duchu si udělala poznámku, aby zjistila, kde toho Webstera *mají*, aby ho mohla sebrat. Tentokrát bez nabídky nějaké platby. Neměla ráda, když se ji někdo pokouší opít rohlíkem, dokonce ani když tím rohlíkem jsou knihy.

Paní Walkerová její poznámku ignorovala a sjela Irene pohledem od hlavy až k patě. „Jsou způsoby, jak vás k rodině připoutat, pokud toho víte příliš. Možná by to bylo nejlepší řešení."

Irene se vzdala. Někdy bylo snazší s konspiračními teoretiky spolupracovat, než se je snažit přesvědčit, že něco špatně pochopili. „A kdybych, čistě hypoteticky, tuto poctu odmítla?"

„Jste v domě plném upírů, několik mil daleko od města, obklopená panenskou krajinou, a ještě není ani půlnoc." Paní Walkerová zkroutila rty do tenkého úsměvu. „Déšť

venku je čím dál hustší. Nenajdou se žádné stopy. Potrvá celé dny, než si někdo vůbec uvědomí, že jste se ztratila."

„Ano, pravděpodobně budou předpokládat, že jsem se někde zavřela s dobrou knihou a nechci být rušena," souhlasila Irene. „Mohla bych se zeptat, díky čemu by se mi mělo dostat té cti, abych se stala členem vaší rodiny? Upřímně jsem si sama sebe na takové pozici nikdy nepředstavovala."

Pravděpodobně by bylo upřímnější, kdyby řekla *Ne, děkuji, ani za milion let, omluvte mě, jen si tu vykopnu dveře a odejdu*. Ale byla zvědavá.

„Jste inteligentní," odtušila paní Walkerová. „Prokázala jste své schopnosti – a teď už vám beztak nemůžeme dovolit, abyste odešla. Nemusíte se ani bát o své zaměstnání."

„Skutečně?" opáčila Irene.

„Samozřejmě že ne. Jakmile odpřisáhnete věrnost mé rodině, budete příliš zkompromitovaná na to, abyste si mohla své momentální zaměstnání udržet. Můžete ho přenechat tomu kolegovi, s nímž sdílíte byt. Mimochodem, kde je?"

„Mimo Londýn," zalhala Irene. Kai vyrazil na rodinnou oslavu. A vzhledem k tomu, že byl drak – ačkoli momentálně setrvával v lidské formě a pracoval jako Irenin asistent – se ta oslava konala v alternativním světě. Byla to úleva, vědět, že je mimo dosah. Paní Walkerová by možná ocenila další rukojmí, aby Irene přesvědčila.

„Jsem poctěna, že jste mě takto, ehm, pozvala do rodiny," řekla vypočítavě. „Ale mám další závazky, které potřebuji projednat se svým kolegou…"

„Samozřejmě. Poté, co složíte přísahu věrnosti mé rodině v naší suterénní kapli," přerušila ji paní Walkerová.

„A také obvyklý formální pokrevní slib. Nerada bych, abyste si to někde cestou do Londýna rozmyslela."

To je zlé. Irene byla schopná lhát, ale „formální pokrevní slib" zněl potenciálně nebezpečně. Kromě toho netoužila na vlastní oči vidět, jakou kapli má asi v suterénu dům plný upírů. „Chtěla bych pár minut na rozmyšlenou," řekla. „Je to pro mladou ženu velké rozhodnutí."

Paní Walkerová nevypadala vůbec přesvědčeně, ale přikývla. „Ano, slečno Wintersová. Ale radila bych vám, abyste se po domě neprocházela sama. Obyvatelé sice dostávají jídlo z krevní banky místní nemocnice, ale je tu jistá věc, které se říká provokace. Vaše zápěstí…" Irene se zadívala na krajkové manžety své blůzy. „Označila bych je za nemravně obnažená."

Irene se rozhodla, že ještě jednou zkusí apelovat na zdravý rozum. „Ráda bych vás požádala, abyste to znovu uvážila, než to zajde někam dál. Prosím, nedostávejte nás obě do… obtížné situace."

„Škemrání vám k ničemu nebude," prohlásila chladně paní Walkerová. „Během několika minut vás očekávám v přízemí. Pokud nepřijdete, najdeme si vás."

Odplula k ústí schodiště a její sukně z moaré zašustily na hustém koberci. Poté se otočila, aby na Irene upřela ten druh zkoumavého pohledu, který jako by počítal každou kapičku krve v jejích žilách. „A to zahrnuje i mého manžela."

Irene sledovala, jak paní Walkerová sestupuje dolů po schodech, a zvažovala své ztenčující se možnosti.

Webster byl jejím nejnovějším úkolem od Knihovny a ta výměna byla nejrychlejším a nejsnazším způsobem, jak ho získat. Přijít o takovou příležitost bylo nepříjemné,

ale zase nešlo o žádnou tragédii. Její momentální prioritou bylo bezpečně se odsud dostat. Odložila kufřík. Jen by ji při útěku zdržoval. Ten výtisk Marloweovy hry, který se v něm nacházel, získala v alternativním světě, kde byla kniha běžně k dostání. Takže to nebyla významná ztráta.

Zdálo se, jako by se na ni portrét, pod nímž stála, mračil. Jeho domnělý pohled se jí ledově vpíjel do zad. Otočila se a zlostně se na něj zadívala. Vinou tlumeného světla a stáří obrazu bylo těžké odhadnout, kdy byl namalován – nebo co má postava na sobě, a dokonce i její rysy. Viděla jen náznak klenutého obočí, orlího nosu, tmavého zahalujícího oděvu a děsivých očí. Stejně jako na všem ostatním v domě i na něm byly vidět stopy stáří.

Irene přešla k oknu a odtáhla těžké brokátové závěsy.

Mezi závěsem a sklem byly silné kovové mříže.

Konečně se Irene usmála. Chladné železo by zastavilo člověka. Mohla by to být značná nepříjemnost i pro fae. Ale pro služebníka Knihovny to nebylo vůbec nic.

Zvenčí na okno pleskaly kapky deště. Byla noc, pršelo, nacházela se několik mil od nejbližšího města a pravděpodobně si užije přespolní běh s upíry za patami, jakmile dům opustí. A řeka Ouse byla už zase rozvodněná – což se tu podle všeho stávalo pravidelně – takže na cestách nebude žádný provoz.

V budoucnu by se prostě měla držet *kradení* knih, než aby se snažila uzavřít férový obchod. Bylo to rychlejší, nenápadnější a nebylo přitom tolik problémů s upíry.

Naklonila se k železným mřížím, ztišila hlas a v Jazyce je oslovila. **„Železné mříže, tiše se rozevřete, dost na to, abych mohla projít skrz,“** zamumlala.

Mříže se krátce zachvěly, načež se zvolna zkroutily jako zahřátý vosk. Vločky suché barvy, které se z nich přitom odlouply, se snesly k zemi.

Okna byla zamčená – ale ani to nebylo pro Jazyk žádnou překážkou. **„Okna, odemkněte se a otevřete co možná nejtišeji."**

Zámek vrzal, když povoloval, suché západky skřípaly, zatímco se otáčely, a panty zaskřehotaly, jak se okno otevíralo.

Nebyl tu okap, ale hustý břečťan, který se táhl po zdi domu. To bude stačit.

Irene si vyhrnula sukně až do pasu – což bylo na toto období a kulturu poněkud nemravné – a vylezla z okna v prvním patře. Břečťan byl mokrý, a tím pádem zrádný. Když se dostala ven, zastavila se a zamumlala: **„Železné mříže, vraťte se do původního tvaru. Okno, zavři se a zamkni."** Až poté se začala spouštět dolů. Čím více času bude mít na útěk, než si obyvatelé domu uvědomí, že je pryč, tím lépe.

Po půl minutě lezení, kdy cítila srdce až v krku, stoupla na něco mokrého a měkkého, ztratila rovnováhu a sedla si do bláta. Crčel na ni déšť. Byla neproniknutelná tma.

Zatímco se prodírala neudržovanými levandulovými keři – poznala je podle vůně – došlo jí, že problém je v tom, že si až příliš zvykla na to, že má pomocníka. Jako Knihovnice by na to neměla spoléhat. Ale právě teď by se jí vážně hodil.

Zablesklo se nad ní a hrom následoval o dvě vteřiny později. Irene poslouchala, jestli ji někdo nehoní. Snad počasí zakryje její stopy.

V temnotě za ní se cosi ozvalo. Bylo to poněkud duté volání, takřka bezdeché, dychtivé, *žíznivé*. Další, podobné

tomu prvnímu, o něco dál odpovědělo. Lov začal a ona byla kořistí.

Déšť jí promáčel stažené vlasy a kapal jí do tváře, stékal po kabátku a sukni a usilovně se jí snažil dostat do bot. Měla by se dát na sever k pravděpodobně prázdné silnici, nebo na jih k rozvodněné řece a dalším polím?

Právě teď byla řeka nejrychlejším způsobem dopravy. Když zjišťovala informace o domě, zahlédla zmínku o loděnici…

Příhodné zablesknutí odhalilo budovu, která se podobala boudě a stála na něčem, co by zjevně mohl být břeh řeky. Teď ho pokrývala zhruba stopu hluboká záplava.

Také odhalilo temný obrys, který se mezi Irene a budovou krčil. „Nikam nepůjdete," zavrčel pan Harper a vytáhl se do plné výšky.

„Jděte mi z cesty," křikla Irene a zvýšila hlas tak, aby ji bylo přes vítr slyšet. Už měla vztek. „Odmítám požadavek paní Walkerové."

„To asi nebude možné." Voda upírovi stékala po dlouhých kostnatých prstech a kapala mu z nehtů. Oči mu zářily jako žhavé uhlíky, když se na ni díval. „Ne, to určitě ne, slečno…"

„Země, rozevři se a chyť jeho nohy a kotníky a pevně ho drž," rozkázala Irene. **„Dveře loděnice, odemkněte se a otevřete!"**

Bahnitá země pod nohama pana Harpera se rozevřela jako živoucí čelisti a Irene cítila, jak jí Jazyk bere energii, když se svět přetvářel podle jejích slov. Zatímco se pan Harper až po holeně bořil do bahna, vyhnula se zuřivým pohybům jeho rukou.

Loděnice se otevřela směrem k řece a bylo v ní jen tolik světla, aby Irene viděla aspoň něco. Čluny, které

byly předtím bezpečně upevněné v držácích nad zemí, teď balancovaly jen několik palců nad třpytící se povodní. Irene se s cákáním vydala k té nejbližší.

Venku za ní pan Harper zakřičel: „Je tady! Je *tady*!“

Pořádně do loďky strčila, aby ji uvolnila z držáku na vodu. Irene popadla veslo a vyškrábala se dovnitř právě ve chvíli, kdy pan Harper proklopýtal dveřmi.

Natáhl se po ní. Máchla veslem. Zasáhla ho do hrudi tak silně, až se odpotácel. Síla úderu ji málem shodila z loďky, která už klouzala k otevřené řece. Pak ji zachytil proud.

Ze břehu se ozval vřískot. I skrz déšť a temnotu dokázala Irene rozeznat paní Walkerovou a další stíny za ní černobíle vykreslené bleskem.

„Toho budete litovat!“ ječela za ní paní Walkerová.

„Hezké počtení!“ zavolala radostně Irene, zatímco ji řeka unášela po proudu k Yorku.

KAPITOLA DVĚ

Byla už téměř půlnoc, když Irene vešla do svého hotelu. Její boty a sukně zanechávaly na koberci mokré stopy. Čekala, že bude muset dát recepčnímu spropitné, ale ten jen pokrčil rameny a řekl: „Zaskočila vás povodeň, madam? Návštěvníky občas trochu překvapí."

„Bylo to nepříjemné," souhlasila Irene, která byla ráda, že má vhodnou výmluvu. Řeka ji odnesla skrz centrum města a druhou stranou ven. A pak jí policista vynadal za to, že jezdí na loďce v noci a za povodně. Vysvětlování by nepomohlo, tak se jen zatvářila hloupě a omluvila se, než si nechala poradit, kudy se dostat zpátky do hotelu. „Příště budu muset být opatrnější," dodala a vyrazila k výtahům.

„Promiňte. Jste slečna Wintersová?"

Irene se otočila dřív, než se podívala do zrcadel v hale, aby zjistila, kdo se ptá. Měla pro to jedinou omluvu, a to fakt, že byla mokrá a unavená. Slyšela sice mladý ženský hlas, nikoli hlas postaršího upíra, ale u agentky s jejími zkušenostmi to byla do nebe volající neopatrnost.

Žena, která vstávala z jednoho z ušáků v hale, pod éterovými lampami téměř zářila. Vlasy měla sytě zlaté – ne peroxidově žluté, což teď bylo v tomto alternativním světě považováno za módní, ani popelavě blonďaté, které

se zlatě leskly ve světle měsíce, ale sytě, teple zlaté, zářivé jako pryskyřníky. Její tmavý kabát byl mírně nemoderní: drahý, velmi kvalitní, ale límec byl příliš vysoko a pas příliš nízko. Rukavice měla hedvábné namísto vlněných nebo sametových a závoj připnutý ke klobouku zjevně nebyl od začátku zamýšlen jako součást outfitu, ale přidala ho až později. Nejvíce ze všeho ji však prozrazovala její tvář: byla krásná, poklidná a lhostejná vůči tomu, co by si o ní mohly myslet nižší bytosti.

Byla drak v lidské podobě.

Ležérně vyrazila halou k Irene, jako by se už znaly. Skutečnost, že byly zástupkyněmi dvou frakcí, jejichž činy by mohly ovlivnit celou řadu světů mnohovesmíru, se pro ni zdála bezvýznamná. Její moc ji předcházela v podobě neviditelného chvění ve vzduchu, které Irene cítila na kůži. Nebyla nebezpečná jako někteří draci, s nimiž se Irene setkala – ale nebyla ani žádné tintítko. „Myslím, že jsme ještě neměly tu čest," řekla. „Ale něco málo jsem o vás zaslechla."

„Obávám se, že nade mnou máte výhodu, madam," podotkla zdvořile Irene.

„Inu, aspoň vím, čím se živíte." Žena se vlídně usmála a napřáhla ruku.

I Irene si na tváři vyrobila úsměv. Nabízenou ruku odmítla. Cítila z druhé ženy zkrocenou energii skrytou pod lidským vzezřením. Proto byla velice opatrná. „Omlouvám se," řekla Irene. „Skutečně nevím, kdo jste nebo co chcete. Za těchto okolností…"

Žena stáhla ruku. Na okamžik našpulila rty, ale poté je roztáhla do dalšího úsměvu. „To je od vás velmi rozumné. Možná bychom si mohly trochu promluvit – ráda bych se vás zeptala na něco důležitého. Myslím, že bar v tomto

zařízení je stále otevřený?“ *A i kdyby nebyl, brzy bude,* naznačoval její tón.

Irene si připomněla, že nepotřebuje *další* nepřátele. „Moc ráda si s vámi sednu a popovídám, ale možná by byl vhodnější místní salonek? A pokud by vám to nevadilo, ráda bych se převlékla…“ Ukázala na sukně, z nichž jí crčela voda. „Mohla bych se zeptat na vaše jméno?“

„Samozřejmě,“ odvětila žena. Její úsměv se mírně rozšířil. „Jmenuji se Jin Zhi.“

Kai naneštěstí žádnou Jin Zhi nikdy nezmínil. A neudělali to ani dva další draci (jeho strýc Ao Shun a Li Ming, asistent řečeného strýce), které Irene osobně znala. A Irene se odsud nemohla dostat k záznamům Knihovny, což znamenalo, že nemá způsob, jak by si tuhle Jin Zhi (za předpokladu, že to bylo pravé jméno té dračice) mohla proklepnout a zjistit, jestli je nebezpečná.

Nedalo se říct, že by Knihovna a draci byli nepřáteli. Obecně vzato spolu vycházeli dobře a jejich nejhorší neshody se týkaly vlastnictví určitých textů. Ale draci, kteří reprezentovali síly řádu a reality, a fae, kteří ztělesňovali chaos, fikci a nerealitu, *byli* nepřátelé – neustálí a nesmiřitelní. Irene se v minulosti okrajů tohoto konfliktu již dotkla, protože měla draka za svého osobního učně a studenta, a nechtěla se do něj zaplést.

Knihovna netvořila spojenectví ani s jednou stranou. Knihovníci se sporů neměli účastnit. Být spojenci jedné strany by znamenalo být nepřáteli té druhé. Knihovna přežívala díky své neutralitě. Jakákoli jiná pozice by byla mnohem nebezpečnější.

Takže proč tu Jin Zhi byla a jak věděla, kdo je Irene? A co od ní chtěla?

Irene se převlékla a ručníkem si vysušila vlasy, zatímco přemýšlela, co by to mohlo naznačovat. Nevadilo jí navazovat nová přátelství – spojenectví, na tom nesejde – a neměla námitky vůči čajovým dýchánkům s draky. Ale pokud si tato konkrétní dračice myslela, že bude Irene poslouchat její rozkazy nebo že je Irenina věrnost na prodej, pak začnou být věci… ošemetné. A co bylo to *něco důležitého*, na co se chtěla zeptat? Ta slova se Irene nedařilo dostat z mysli. Znělo to spíše jako hrozba než slib.

Povzdechla si. Prostě bude muset jít a zjistit, co dračice chce. Tolik k pěknému večeru s dobrou knihou.

Jin Zhi na Irene čekala v salonku. Už seděla u stolu. Před sebou měla otevřený malý notýsek a něco si zapisovala, ale když zahlédla Irene, strčila ho do kabelky.

Salonek byl dobře osvětlený. Éterové lampy ozařovaly mokrý chodník venku. Na každé zdi, kde nebyla okna, visela zrcadla. Celkově místnost působila dojmem jasné čistoty lemované drahou podlahou z tmavého dřeva. Číšníci a číšnice tiše proplouvali kolem v černo-bílém oblečení bez vzoru a s prázdnými výrazy jako panenky. Vale zmínil, že v restauraci se setkává většina místních špehů, aby vedli rozhovory mimo záznam. Vale znal velmi zajímavá fakta. Mělo to co do činění s tím, že byl největším londýnským detektivem. Co Vale nevěděl, o tom skutečně neměl ani to nejmenší tušení, ale když už něco věděl, bylo to obvykle fascinující.

Irene číšníka nechala, aby jí odtáhl židli, a posadila se naproti Jin Zhi. Obě ženy se přes okraj menu navzájem prohlížely. Irene znovu ucítila ten dotek skryté moci. Pokusila se rozhodnout, jestli ho *měla* vnímat a bát se ho, nebo jestli jej Jin Zhi prostě neuměla držet pod kontrolou.

„Když si se mnou dáte čaj, nevznikne vám vůči mně žádný závazek," prohlásila Jin Zhi. „To je trik fae. Můžeme zaplatit zvlášť."

„To zní fér," souhlasila Irene. „Co byste si dala?"

„Čaj se svačinou pro dva zní rozumně. Čaj, sendviče, makronky…"

„Je po půlnoci."

„A? Ještě ho podávají."

Irene přikývla a nechala Jin Zhi objednat. Střelila pohledem po dalších lidech v místnosti. Prohlížela si jejich odrazy v zrcadlech. Jen velmi málo jich tu bylo o samotě. Většina seděla kolem stolů ve dvojicích či trojicích a s hlavami blízko u sebe spolu tiše rozmlouvali. Piano v rohu místnosti sladce břinkalo, ne tak, aby působilo rušivě, ale dost na to, aby zakrylo šepot.

„Dovolte, abych začala znovu," spustila Jin Zhi, když jejich čaj dorazil. „Mrzí mě, že jsme vykročily špatnou nohou. Jmenuji se Jin Zhi a sloužím královně Jižních zemí. Zastávám nízkou pozici, vládnu pouhým několika tuctům světů. Jsem ráda, že jste mi prokázala laskavost a setkala se se mnou."

„To já jsem poctěna," odpověděla Irene, která se držela ženina formálního tónu. „Jsem Irene, služebnice Knihovny, ačkoli služebně mladší, a jsem místním Knihovníkem tohoto světa. Nevím, čím jsem si zasloužila vaši pozornost, ale přirozeně mám velkou radost, že vás tu mohu přivítat." A jak Jin Zhi věděla, kde ji najít? Otázka, k níž se dostane později. „Jak máte ráda čaj?"

„Trošku mléka, žádný cukr," řekla Jin Zhi. Počkala, dokud Irene nenaplnila šálek. Její gesta ohledně rovnosti měla zjevně své limity. Čaj měla nalévat níže postavená osoba. „Myslíte, že to splňuje požadavky profesionální zdvořilosti?" dodala.

„Pravděpodobně," odtušila Irene. Přidala si do čaje kapku mléka. „Ale musím se dotázat, říkala jste ‚pouhé tucty' světů? Doufám, že vás nezdržuji od ničeho důležitého."

„Je to samé papírování," přiznala Jin Zhi. „Do skutečného vládnutí se zapojuji jen velmi málo a výhradně ze zákulisí. Žádnému z nich ani nehrozí síly chaosu. Ale abych se dostala k věci…" Jin Zhi věnovala Irene něco, co byl zjevně pečlivě nacvičený úsměv plný přátelské sesterskosti. Rozezněl však každičký Irenin duševní poplach. „Týká se to knihy."

Irene rukama sevřela svůj šálek. „Možná ji osobně nemám na skladě, ale znám už většinu největších knihoven v tomto světě a pěknou řádku nejlepších knihkupectví," řekla. „Můžete mi sdělit autora a titul?"

Jin Zhi frkla. „Kdybych chtěla jen *obyčejnou* knihu z *tohoto* světa, mohla bych poslat sluhu, aby ji našel. Nepotřebovala bych o tom mluvit s Knihovnicí."

„Tak co tedy *chcete*? A odkud?"

„Mám zájem o jednu z verzí *Putování na Západ*." Jin Zhi si usrkla čaje. „Nepochybně to dílo znáte. Je z konkrétního světa – a není to tento. Mohu vám poskytnout detaily. Jsem si jistá, že ve své Knihovně musíte mít mnoho různých verzí…"

„Obávám se, že je nepůjčujeme," odtušila kategoricky Irene.

Putování na Západ však skutečně znala – v mnoha světech to byl jeden ze čtyř velkých klasických románů čínské literatury. Bylo to dílo ze šestnáctého století, částečně historické, částečně mytologické a částečně filozofické. Vyprávělo o putování jednoho mnicha, který má přinést z Indie jisté budhistické texty a na cestě ho doprovázejí

nadpřirození společníci. Popisovalo dobrodružství, z nichž vstávaly vlasy na hlavě, změny podob, bití příšer a poletování na oblacích. Mnichův přínos obvykle spočíval v tom, že někde neužitečně postával – nebo se stal položkou večerního menu hlavní příšery v dané kapitole, zatímco jeho společníci odvedli veškerou práci. Postavy Opice a Prasete si pro sebe ukradly všechny zajímavé okamžiky. Většina Knihovníků aspoň znala název, i kdyby tu knihu nečetla.

Ale některé požadavky prostě musíte odmítnout bez ohledu na to, jak je osoba, která je vznáší, nebezpečná. „To jednoduše není možné."

„Dokonce ani když máte víc než jeden výtisk?" Jin Zhi se vztekle zaleskly oči, jako když se slunce odrazí od ostří meče.

„Je to striktní pravidlo. Výjimky neděláme." Irene udržovala klidný výraz. Kdyby dala najevo strach, jen by svou protivnici ubezpečila o tom, že je níže postavenou bytostí. „Ačkoli se to vztahuje jen na *vlastní* výtisky Knihovny. Pokud hledáte přepis textu, pak bych vám mohla nechat zhotovit kopii…"

Jin Zhi už blahosklonně vrtěla hlavou. „Ne. Požadováno je původní vydání. Ideálně z dynastie Ming, i když postačí i pozdější." Přestože Irene právě odmítla, nezdálo se, že by to Jin Zhi odradilo. „Možná bych vám mohla vysvětlit důvod?"

Irene si povšimla, že Jin Zhi své věty formuluje mimořádně obezřetně. Ani jedinkrát Irene skutečně nepožádala, aby pro ni ten výtisk obstarala, dokonce ani nenaznačila, že ho chce ona osobně. Bylo to samé *mám zájem o* nebo *je požadováno*. Velmi podivné. „Čtení před spaním?" nadhodila.

Jin Zhi se zasmála. Samým překvapením nechala na okamžik průchod upřímnému pobavení. Nabídla si

z patrových podnosů plných sendvičů, koláčků, malých dortíčků a makronek, které dorazily ke stolu, a pokynula Irene, aby ji napodobila. „Obávám se, že tak snadné to není. Rozumějte…“

Zarazila se, jako by si nebyla jistá, kde začít, ale bylo na tom cosi zinscenovaného – jako by to celé měla být součást projevu téměř lidské omylnosti. *Jsme jen dvě ženy. Můžete mi věřit.*

„Královna Jižních zemí je jednou ze čtyř velkých královen, které vládnou vnitřním dračím královstvím. Nebo snad královnostvím?“

„Chápu, že jsou čtyři vnější království, kterým vládnou čtyři králové, a čtyři vnitřní království, kterým vládnou čtyři královny,“ řekla Irene. Aspoň tohle z Kaie dostala. „A vnější království leží blíže ke světům chaosu, zatímco vnitřní království leží blíže ke světům řádu.“

Jin Zhi kývla. „Ministr Zhao nedávno… odešel do důchodu. A Její Veličenstvo se rozhodlo dvěma ze svých níže postavených služebných nabídnout příležitost zaujmout ono uvolněné místo. Takže pro nás uspořádala soutěž.“

„Chce, abyste jí našli knihu,“ doplnila Irene. A ano, možná že Její Veličenstvo královna Jižních zemí svým služebníkům uložila také zkoušky z vládnutí a administrativy a podobně. Ale pokud ne, mohla ji Irene jen obdivovat. *Jděte mi sehnat tuhle knížku.* Ta žena – dračice – královna – zjevně měla jasné priority.

Jin Zhi pitvala okurkový sendvič. „Ano,“ řekla konečně. „Chce, abychom jí sehnali velmi specifickou knihu, abychom prokázali své schopnosti. Dvořan, který knihu přinese, získá povýšení. Ten, který ne… zaplatí. Ti, kdo aspirují na vysoký úřad, musejí přijmout vysoké riziko, které plyne ze selhání.“

Irene si zamyšleně mazala bochánek máslem. „Chápu, proč vás napadlo jít za Knihovnicí," odvětila. „Ale nemohu vám dát kopii z Knihovny, a navíc existuje tolik různých verzí této konkrétní knihy… ani bych nevěděla, kde začít hledat. Řekla jste, že víte, ze kterého světa je, ale nemyslím, že draci a Knihovníci používají pro alternativní světy stejnou terminologii. A i kdybychom brali zakázky… což nebereme. Nerozumím ani tomu, kde jste vůbec zaslechla mé jméno." Ten poslední bod Irene znervózňoval.

„Přítel přítele," odpověděla Jin Zhi, „zná Kaie, syna krále Východního oceánu…" Zarazila se. „Odpusťte mi tu formálnost, ale je těžké se toho zvyku zbavit. Nicméně, zaslechla jsem, že Kai tráví čas v tomto světě a že mu slouží Knihovnice. A já chtěla položit několik otázek nějakému Knihovníkovi. Jsem si jistá, že chápete mou logiku."

„Naprosto," souhlasila Irene. Její vnitřní poplach začínal dosahovat kritického bodu, ale nedala to najevo. Jin Zhi toho věděla o Kaiovi, Irene a Knihovně až příliš. To nebylo dobré pro Ireninu bezpečnost a mohlo by to ohrožovat i Kaie.

Ale proč jsi přijela, když je Kai jinde? poznamenala cynická část jejího mozku. *A proč jsi nešla nejdřív za ním? Tenhle příběh nedrží pohromadě. Vlastně se úplně rozpadá.*

Irene si zachovávala neutrální výraz. Nemohla dračici do očí říct, že je lhářka. Draci se obvykle nestarali o civilní ztráty, když je někdo urazil. „Obávám se, že pro Kaie ve skutečnosti nepracuji. Také mě překvapuje, že jste mě našla zde – v Yorku."

„Přikázala jsem služebným, aby vás nalezli," prohlásila s pokrčením ramen Jin Zhi. „Nejsem z lidí, kteří se pokoušejí všechno udělat vlastníma rukama. Raději zaměstnávám odborníky."

„Jako Knihovníky," souhlasila Irene.

„Inu, přesně tak." Jin Zhi se předklonila. „Ale přirozeně že s vámi nechci uzavřít žádnou dohodu. To by bylo vysoce nevhodné. Ráda slyším, že svou nezávislost berete tak vážně."

Poplašné signály už drnčely v celé Irenině mysli. Byl tohle nějaký test Knihovny, která chtěla zjistit, jak Irene zareaguje? Ne, to byl moc velký stihomam. Ale žádala ji Jin Zhi o pomoc proto, aby mohla v budoucnu tvrdit, že je nevinná? A pokud ano, co chtěla po Irene?

Jin Zhi přiznala, že jde o ústřední bod vnitřního boje o moc na dračím dvoře – ale opomněla říci, jak moc je to významné. Což naznačovalo, že to bylo opravdu velmi významné. A tudíž se od toho Irene – a všichni Knihovníci – musí držet pořádně daleko.

„To ráda slyším," prohlásila rázně Irene. „Protože já jsem skutečně neutrální, Knihovna je skutečně nezávislá a rozhodně se nemotáme do politiky draků – natožpak do politiky dračích dvorů. Cením si toho čaje a sendvičů, ale cokoli dalšího nepřichází v úvahu."

Jin Zhi zúžila oči a odtáhla se. Její maska civilnosti zmizela. Zvedla sušenku a zlomila ji v prstech. Na okamžik se její nehty prodloužily a připomínaly drápy. „Jak *zajímavé*," procedila tak, že to slovo znělo jako kletba. „A já myslela, že jen vyrovnávám ramena vah."

„Nerozumím."

Dveře se rozletěly a z temnoty noci se dovnitř vpotácela skupinka s deštníky i klobouky promočenými prudkým deštěm. Dokonce i v tuto noční hodinu, po půlnoci, v dešti a s rozvodněnou řekou, York pulzoval životem.

„Vyrozuměla jsem, že můj soupeř si již zajistil asistenci Knihovníka. Všichni Knihovníci zjevně nemají takové zásady jako vy, Irene."

Irene pokrčila rameny, ale po zádech jí přejel mráz. „O tom nic nevím," odtušila. Neměla přehled o plánech většiny Knihovníků. Kromě toho, že všichni sbírali knihy, samozřejmě. To nebylo ani nutné zmiňovat. Ale žádný příčetný Knihovník by se do něčeho takového jistě nezapletl, nebo ano? Znamenalo by to vtáhnout Knihovnu do dračí politiky. A to by mohlo z Knihovníků v terénu udělat snadné terče pro jakékoli draky, kteří v té situaci sledovali vlastní zájmy. Pokud šlo o reakci fae, kdyby přišli na to – nebo získali jen *podezření* – že se Knihovna spolčuje s draky… Kai byl učedníkem Knihovny, což byla možná jediná situace, která povolovala pracovní vztah mezi drakem a Knihovníkem. Ale i tak se Irene s Kaiem dosud svědomitě vyhýbali dračí politice. Nic jiného by Knihovna netolerovala.

„Skutečně." Tón Jin Zhina hlasu připomínal naostřený kus kovu. „Vůbec spolu nemluvíte?"

„Pravděpodobně nejsme tak dobře organizovaní jako vy draci," mlžila Irene. Potřebovala více informací. „A překvapuje mě, že jste tak dobře informovaná ohledně skutků vašeho soupeře."

„Inu, pokud tu knihu vinou vměšujícího se Knihovníka nezískám *já*, nezapomenu na to. A ujistím se, že o tom uslyší i ostatní."

Irene odložila šálek a předklonila se. „Vyhrožujete mi?" zeptala se jemně.

„Ne," prohlásila trochu moc rychle Jin Zhi. „Samozřejmě že ne. Ani by mě nenapadlo vás vydírat, abych vás přesvědčila udělat něco neetického. Nepokouším se vás přetáhnout na *svou* stranu. Pouze navrhuji, abyste vyrovnala síly. Chci, abyste se ujistila, že se mému protivníkovi," a její hlas na okamžik vřel vzteky, „pomoci nedostane. To zní rozumně, nebo ne?"

Pozorovala Irene zpod přivřených víček. Ticho vyplňovala klavírní hudba a na jejím pozadí zněl šepot deště na oknech.

„Potřebovala bych nějaký důkaz pro to, co říkáte," vydechla zvolna Irene. V tuto chvíli šlo pouze o domněnku, která se zakládala na Jin Zhině příběhu. Ale kdyby to *byla* pravda… pak někde nějaký Knihovník udělal velkou chybu a uvrhl celou Knihovnu do nebezpečí. Tohle by podkopalo tvrdě vybojovanou neutralitu Knihovny, práci, která trvala celá staletí. Průměrný fae by neměl přílišné námitky vůči tomu, že si Irene dala čaj a sendviče s drakem, stejně jako by průměrný drak neměl námitky vůči tomu, že si dala čaj s fae – ačkoli oba by se nad tím nejspíše ušklíbli. Ale pokoušet se ovlivnit politiku na dračím dvoře? Nechat se zatáhnout do boje na život a na smrt o vysoký úřad, a možná tak ovlivnit, kdo vyhraje? Vybrat si stranu na *takové* úrovni? To by fae jako celek obrátilo proti každému Knihovníkovi, na kterého by narazili. A to by mohlo Knihovnu zničit.

„Nemohu vám poskytnout *důkaz*, že je do toho zapletený další Knihovník." Jin Zhi otevřela kabelku a vytáhla z ní několik listů papíru. „Ale toto jsou detaily ohledně knihy, kterou jsme dostali za úkol nalézt, a světa, z nějž pochází. Co s těmi informacemi uděláte, to je na vás. Ačkoli nepochybně nezapomenete na to, že když už jsme se jednou setkaly, dokážu vás najít znovu." Její rty se zvlnily v úsměvu. „Ačkoli vy jste až příliš velká profesionálka, než aby to mohlo ovlivnit to, co uděláte dál."

„Jsem profesionálka," prohlásila nekompromisně Irene. „Neplýtvám časem na prázdné výhrůžky."

Ale natáhla ruku a listy papíru si vzala.

KAPITOLA TŘI

Pršelo i v Londýně. Déšť stékal po cihlách domu, který Irene sdílela s Kaiem, a smáčel chodník před ním. Těžké mraky a neutuchající déšť zakrývaly Londýn temným závojem a byla už dost velká tma na to, aby v horních oknech podél ulice svítila světla.

Dveře nenesly žádné známky násilného vniknutí a Irene otáčela klíčem s pocitem, že je všechno v pořádku. Vkročila dovnitř, vtáhla do domu kufr, a jakmile se za ní zavřely dveře, začala shazovat promáčené svršky. Kai ještě zpátky nebude, takže jejím dalším krokem bude kontaktovat Knihovnu…

Z horního patra se ozvaly kroky. Irene ztuhla, ale poté se uvolnila, když spatřila, jak Kai vkročil do svatozáře světla lampy na vrcholu schodiště. Měl na sobě formální oblek, který byl pro jejich současný svět a historické období běžný, kabát neměl zmačkaný a jeho boty byly tak naleštěné, že se až blýskaly.

„Irene…“ Zaváhal, než ovládl hlas. „Myslím, že si musíme promluvit.“

„To rozhodně musíme,“ odpověděla Irene. „I já bych ti něco ráda řekla, pokud už nevíš víc než já. Předpokládám, že tam nahoře nemáš něco horkého k pití?“

„Protože pokud trváš na… á, ano, právě jsem udělal čaj.“ Ze schodů se na ni zamračil. „Snažíš se odvést mou pozornost?“

„Kai.“ Irene si odepnula klobouk a závoj a položila je na stojánek. „Pokud sis nevšiml, venku prší. A u přístaviště zepelínů byla velice dlouhá fronta na taxi. Jsem úplně promočená. Prosím, dej mi horký čaj, než nastydnu. A pak si promluvíme. Mimochodem, co tu vůbec děláš? Myslela jsem, že budeš pryč přinejmenším ještě tři dny.“

„Vrátil jsem se dřív,“ pokrčil rameny Kai. „A tak pěkné počasí nebylo už týdny.“ Stáhl se do salonku a Irene ho následovala, zatímco se jí hlavou honily nepěkné myšlenky ohledně draků a jejich lásky k deštivému počasí.

O několik minut později seděla v jednom z křesel v jejich ošuntělém, knihami přecpaném salonku a ruce si hřála o šálek čaje. Kai byl stále na nohou a kličkoval místností po krátkých, neřízených sečnách. Vykazoval veškeré znaky muže, který pečlivě volí slova, než se hádka naplno rozjede.

Byl úplně stejně pohledný, jako byla Jin Zhi krásná. Všichni draci měli ten dar. Ostré bílé světlo éterových lamp zvýrazňovalo modrý nádech jeho černých vlasů, takže se leskly jako havraní peří. Linie jeho tváře vypadaly jako inkoustová kresba. Měl dokonalé lícní kosti a bledou pleť. Modrý odstín jeho očí byl téměř příliš tmavý, než aby ho šlo označit za standardní „modrou“, a pohyboval se s nenucenou elegancí někoho, kdo se s ní narodil, načež ji ještě několik let trénoval. Irene se vedle něj vždy cítila, jako by se měla odklidit do pozadí a neničit jeho uměleckou dokonalost. Naštěstí se do pozadí odklízela ráda, neboť se jí to v jejím zaměstnání hodilo, ale někdy to bylo demoralizující.

Dobrá, často to bylo demoralizující. Pokoušela se tím však příliš nermoutit.

Přestal přecházet sem a tam a ostře se na ni zadíval. „Dohodli jsme se, že se nebudeš vydávat na sólové mise."

„Neměla to být mise," bránila se Irene. „Měla to být přímá výměna knih. A proč vůbec předpokládáš, že jsem byla na misi – a narazila na nějaké potíže?"

„Nevím to," přiznal Kai. „Mám jen podezření. Z větší části proto, že ses vrátila brzy, a navíc ne vlakem, nýbrž zepelínem. A protože to nepopíráš…"

„Nechala jsem ti vzkaz," odvětila. „A byl jsi pryč celé dny. Nemůžu prostě všeho nechat, když tu nejsi, Kai. Já jsem plnohodnotná Knihovnice a ty učedník." A jakožto Knihovnice potřebovala co možná nejdříve prošetřit Jin Zhina tvrzení. Skutečnost, že to odvede Kaiovu pozornost, byla příjemný bonus. „Prosím, posaď se a přestaň se tady nade mnou tyčit. Máme vážný problém a já potřebuji tvou radu."

To upoutalo jeho pozornost. Sesul se do protějšího křesla. „Tak se ptej. Víš, že jsem ti k službám."

„Co mi můžeš říct o dvoře královny Jižních zemí?"

„No, to…," začal, než se zarazil. „Irene, proč to chceš vědět?"

„Nejdřív mi řekni, co víš, a pak ti to povím. Nechci ovlivnit tvé názory, než ty informace získám."

„Po takovém úvodu nemůžeš očekávat, že si prostě sednu a poskytnu ti je," postěžoval si Kai. „Nemůžeš mi aspoň říct proč?"

„Kai," oslovila jej pevným hlasem Irene a usrkla si čaje. „Mluv."

Kai si povzdechl. „Tak dobře. Vlastní jméno Jejího Veličenstva je Ya Yu, ale ani jeden z nás pravděpodobně

nebude mít příležitost ho použít. Královna Jižních zemí má vynikající pověst díky své spravedlivosti a soucitnému přístupu ke svým podřízeným. Myslím, že to v praxi znamená, že když se něco pokazí, nechá jim dostatek svobody, načež začne očekávat, že se sami svobodně oběsí. Sama musela proti fae zasáhnout jen dvakrát a v obou případech byla velmi rozhodná."

„V tom smyslu, že z těch fae pak nic nezbylo?" zeptala se Irene, která navzdory všem předpokladům doufala, že tahle dračí královna není tak nemilosrdná jako někteří z jejího druhu.

Kai se vyhnul jejímu pohledu. „V tom smyslu, že z těch světů pak nic nezbylo. Velmi to pomohlo zachovat mír a řád."

Stvoří pustinu a říkají tomu mír. Irene přikývla. Nechtěla rozpoutat diskusi o účelech, prostředcích, lesích a třískách. „Pokračuj."

„Její přístup se z větší části přenáší na její dvůr," pokračoval Kai. „To znamená, že starší dvořané jsou celkem shovívaví vůči chování svých podřízených, pokud skutečně odvedou svou práci a odvedou ji dobře. Toleruje jak členy válečné, tak mírové frakce, ačkoli myslím, že ona sama se přiklání k míru. Dobře vychází s mým strýcem Ao Shunem, králem Severního oceánu, i s mým otcem. A v minulosti se s oběma z nich spářila, aby jim porodila děti." Na okamžik se zarazil, když uslyšel, co řekl. „Ne najednou, samozřejmě," dodal spěšně.

„Je vůbec někdo, s kým vychází špatně?" zeptala se Irene.

„Ne v pravém slova smyslu," odvětil Kai a zamyslel se nad tím. „Ale o něco hůře než většina ostatních vychází s mým strýcem Ao Jimem – s tím ses nesetkala, je to král Západního oceánu. Má pevné názory."